
ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Brandýs nad Labem

ČÍSLO 9

ZÁŘÍ 2017

Úvodní slovo P. Josefa Hurta

Měsíc září se nese ve znamení začátku školního roku a v našich končinách je také spojen se svátkem sv. Václava.

Prázdniny byly snad pro každého časem odpočinku, pro některé časem obnovy. Mladí křesťané prožili krásné setkání v Olomouci a v naší farnosti maminky zorganizovaly rodinnou dovolenou. Já byl tři týdny v lázních, a tak snad většina z nás nabrala sil podle možností.

Jednu z celoživotních výzev nabídl biskup Tomáš Holub ve své krátké promluvě „Jak se nebát být sám sebou“. Jsem přesvědčen, že toto zamyšlení může být velmi inspirativní pro každého z nás, a proto jej nabízím i v našem farním časopise. A také doufám, že se najdou další stateční konvertité, kteří se podělí o pár slov o své cestě ke křtu v dospělosti.

Liturgický kalendář

8. září

Svátek Narození Panny Marie

13. září

Památka sv. Jana Zlatoústého

14. září

Svátek Povýšení svatého kříže

15. září

Památka Panny Marie Bolestné

21. září

Svátek sv. Matouše

26. září

Památka sv. Kosmy a Damiána

27. září

Památka sv. Vincence z Paula

28. září

Slavnost sv. Václava

29. září

Svátek sv. Michaela, Gabriela a Rafaela

30. září

Památka sv. Jeronýma

Oznámení

Bohoslužba pro rodiny s dětmi

Mše svatá přívětivá pro děti s žehnáním školních tašek bude opět druhou nedělí v měsíci 10. září v 8.30 v Brandýse.

Biblický klub

Setkání biblického klubu proběhnou v úterý 12.9. a 26.9. vždy od 19.15 na faře v Brandýse.

Výuka náboženství

Výuka náboženství začíná ve středu 13.9.2017 na faře v Brandýse. Začátky jednotlivých skupin jsou v 16 hodin (skupina Klárka, skupina Marta) a v 17 hodin (skupina Pavel).

Všechny děti jsou srdečně vítány, a to i ty, které v loňském roce náboženství ne navštěvovaly.

Oslavy v Mratíně

U příležitosti 300. výročí od postavení a vysvěcení kaple sv. Michaela Archanděla v Mratíně se bude v neděli 10. září od 15 hod. konat slavnostní mše sv., kterou bude celebrovat Jeho Eminence arcibiskup pražský Dominik Duka. Poté bude následovat průvod, žehnání praporu, setkání kardinála Duky s občany Mratína a koncert skupiny Kris Kros Kvintet.

Biřmování

Biřmování je naplánováno na neděli 24. září v Brandýse.

Svatofrantiškánské požehnání

S předstihem si vás dovolujeme pozvat do kostela sv. Prokopa ve Svémys-

licích na mši svatou za naše zvířecí přátele v neděli 8.10. ve 14.30. Vezměte sebou své morče, králíka, papouška, psa, agamu nebo kočku a nechte si je požehnat u příležitosti svátku sv. Františka.

Pozvání do společenství

Milí bratři a sestry, ráda bych Vám napsala něco o duchovních setkáních, která fungují již dva roky ve farnosti Nejsvětějšího Srdce Páně, kde působí P. Jan. Přála bych si, aby taková setkání fungovala i v naší brandýské farnosti, protože Vás vždy ráda vidím, když se mi s rodinou podaří přijet na mši do Svémyslic.

Ideálem našeho duchovního společenství je být srdcem farnosti, mít mezi sebou upřímné přátelské vztahy, otevřené srdce pro sebe navzájem, společně se snažit o prohloubení duchovního života a usilovat o růst osobní svatosti. Program se většinou skládá z úvodní modlitby, četby úryvku z Písma svatého, přednášky, společného rozjímání a sdílení se na dané téma. Nakonec se modlíme modlitbu svatého růžence za kněze, zasvěcené osoby, rodiny, farnost a celou lidskou rodinu.

První téma přednášky by bylo „Pokusme se zajet na hlubinu duše“. Setkání by bylo jednou za měsíc, na termínu bychom se mohli domluvit po telefonu nebo mailem. Předběžně navrhuji sobotu ráno 23.9. Prosím ty, kdo by měli zájem na toto společenství přijít, aby mi zavolali na mobil: 728 944 872, mail: bernadette@centrum.cz nebo se domluvili s Pavlem Jirešem. Těším se na Vás, Bernadetta Rathouská

Karel Chytil: služba v lásce

V neděli 15. září 2002 zemřel ve věku 82 let katolický biskup Dr. Karel Chytil. Za války studoval teologii na Lateránu v Římě. Nedal se však vysvětit, protože se necítil povolán k celibátu. Namísto toho se dal do služeb Britského královského letectva (RAF). V Anglii prodělal tvrdý výcvik a dva roky sloužil u bojových jednotek na zemi i ve vzduchu. Po návratu do vlasti vystudoval sociologii na Filosofické fakultě UK. V 50. letech coby západní voják zakusil perzekuci komunistického režimu. Teprve od roku 1968 mohl začít pracovat v manželské a předmanželské poradně v Brandýse nad Labem, kam denně z Prahy dojížděl až do svého důchodu. Každodenní setkávání s lidskými problémy jej přivedlo, již jako ženatého otce dvou synů, ke kněžství. Felixem M. Davídkem byl vysvěcen na kněze v r. 1977 a v r. 1988 byl konsekrován na biskupa. Patřil do skupiny služebníků skryté církve, kterou vedl P. Václav Dvořák.

Karel Chytil patří mezi výrazné osobnosti, které formovaly tvář církve v naší zemi v době komunistické diktatury. Nebylo ho příliš vidět, ale o to více sloužil. Pomohl spoustě lidí. V extrémních případech dokázal použít i znalosti, jichž nabyl při své vojenské službě za války. Když si jedna žena stěžovala, že ji manžel bije, vypravil se za oním „chrabрым“ mužem a vyzval ho, aby se fyzicky konfrontoval ne se svou ženou, ale s ním, který se ve speciálním výcviku naučil zabíjet holou rukou.

Využíval mnoho psychologických technik a jeho analýza charakteristik dané osobnosti byla velmi přesná. Pregnantně charakterizoval i situaci v církvi. Povinný celibát pro kněze nepovažoval v dnešní době za účinné eschatologické znamení Božího království. Tím je dnes spíše život ve věrném manželství. Celibát dnes slouží často pouze jako mocenský prostředek k uchování feudální podoby církve. Karel Chytil se mi jednou zmínil: „Kdybych mohl mluvit s papežem, tak bych mu řekl: Svatý otče, já si tě vážím, ale v té věci celibátu se mylím...“

Karel si sám vybral, že chce být pohřben na Levém Hradci. Pohřební eucharistii, konané 19. září, předsedal Mons. Václav Dvořák. Vzpomněl, že stojíme na místě, kde českému národu poprvé zaznělo slovo láska. Karel Chytil sloužil lidem se srdcem na dlani a naplnil kněžský život službou v lásce.

Převzato z časopisu Getsemany

Má cesta k víře

Svědectví o své cestě k Bohu píšu na přímou výzvu otce Josefa a činím tak s nemalými rozpaky. Jako každý vztah, má i vztah k Bohu svůj intimní rozměr; jazyk jej už vždy trochu zploští. I s tímto vědomím se přidržím především vnějších okolností příběhu své konverze.

Vyrostl jsem v ateistické rodině – bezproblémový pionýr, bezproblémový svazák. Obojí na pozadí běžného chlapec-kého a teenagerovského života, plného důležitějších otázek. Až do maturity jsem s tím neměl žádný problém.

S křesťany jsem se poprvé setkal na podzim roku 1989 na fakultě – církevní pohřeb, který jsem jako osmiletý viděl s kamarády přes zeď venkovského hřbitova, za setkání s křesťanstvím patrně pokládat nelze. Tihle byli mladí, veselí, entuziastičtí – a šli mi svým nadšením přílišně na nervy. Nebyli však hloupí ani agresivní, což mě nutilo tu skupinu úplně nepouštět z očí. Abych jim mohl být v diskusích alespoň trochu důstojným oponentem, začal jsem si o křesťanství číst. V Bibli i v dalších knížkách.

Nevím, kdy přesně jsem pak uvěřil. Myslím dokonce, že žádná taková konkrétní chvíle nebyla. Byl to velmi pozvolný, pomalý proces, na jehož konci má víra dozrála jak jablko. Malé, plané – ale bylo tu. Bůh ke mně nepromluvil z oblaku, ani mě nezasáhl plamen Ducha svatého, s nímž v divokých devadesátých letech zejména letniční církev pracovaly jako s elektrickým proudem. Neomdlával jsem a nikdy nemluvil v jazycích. Nic okamžitého, nic překotného.

Jenom jsem to v určité chvíli věděl.

Trochu jsem pak hledal svou konfesi. Rok jsem například docházel do sboru ČCE v Kostelci nad Labem. Nepřetrhal jsem ani prvotní kontakty s Křesťanským společenstvím na univerzitě. Ale nic z toho nebyla církev pro mě. A potom jsem si zapsal seminář z dějin duchovní kultury. Jako přednášející se nám první hodinu představil zdánlivě nevýrazný muž, o němž jsme se později dozvěděli, že je to za socialismu tajně vysvěcený katolický kněz. Jeho fascinující vzdělanost, moudrost a obrovské charisma mě dokonale strhly a způsob, jakým nám představil křesťanství, rozbil všechny moje pochybnosti. Ten muž byl Petr Piřha a já byl katolík.

V době, kdy jsem se rozhodl pro křest, jsem byl už dva roky ženatý a má žena si podržela své bezvěrectví. Nebyla to snadná situace a má církev mi ji popravdě neusnadňovala. Po několika krizích a dvojím přerušení přípravy ke křtu jsem byl nakonec se svolením biskupa Škarvady o dva roky později pokřtěn ve farnosti, kam jsem nepříslušel, ale kde byl kněz ochotný zohlednit obtíže mé situace.

Po křtu na Bílou sobotu r. 1994 mi před kostelem blahopřálo mnoho lidí. Jeden přes druhého mi podávali ruce, mluvíli na mě, zmatek nad zmatek. Najednou se v té skupině objevil neznámý muž kolem padesátky. Pamatuju si z něj pleš s věnečkem vlasů, fotrovské břicho a sněhobílou košili s vyhrnutými rukávy. Přes hlavy a ramena přátel se ke mně na-

táhl, podal mi ruku a řekl: „Nikdy na tebe nezapomenu.“ Stiskl jsem mu ji, otočil se pak za jiným hlasem, a když jsem se vrá-

til pohledem, už tam nebyl. Kdo ví, kdo to byl. Možná kostelník.

Petr Kukal

Dojmy z celostátního setkání mládeže v Olomouci

„Nebojte se!“ bylo mottem letošního celostátního setkání mládeže. A tak jsem se toho nebála a do Olomouce, kde se setkání konalo, jsem se společně s dalšími členy našeho farního společenství vypravila.

Bydlelo se na kolejích. Na nás účastníky z pražského vikariátu vyšlo velmi krásné místo – arcibiskupský seminář bezprostředně v centru města. Program byl velmi nabitý již od prvního dne, začínalo se mší svatou v kostele Panny Marie Sněžné a večer se konal první společný program v Korunní pevnůstce. Nebudu přesně popisovat program den ode dne, ale zmíním chvíle, které na mě zanechaly největší a nejintenzivnější dojem.

První z těchto věcí je nadšení. Nadšení s jakým se do přípravy celého setkání vrhli všichni členové přípravného týmu, či obě dvě scholy (Srdcaři z kostela Nejsvětějšího Srdce Páně v Praze na Vinohradech a Sněžanky z kostela Panny Marie Sněžné v Olomouci), které doprovázely celý program hudebně. Nejintenzivnější dojem na mě však zanechalo nadšení samotných účastníků z toho, že se setkávají s dalšími lidmi, pro které je Pán Bůh důležitý.

Organizátoři pro nás připravili tři bloky přednášek a v každém bloku jsme si mohli vybírat. Témata byla velmi rozmanitá, až mě mrzelo, že jsem nemohla

být na více přednáškách zároveň. Já jsem navštívila přednášku jáhna Jana Špilara s názvem „Vztahy někdy bolí aneb o vztahu k Bohu, sobě i druhým.“ Pokud si někdy najdete čas, věre ji doporučuju vyslechnout, na youtube najdete přednášku velmi podobnou té, kterou jsme slyšeli my na setkání.

Závěrečná fáze páteční pouti na Svatý Kopeček se dělila na tři trasy, ze kterých jsme si mohli vybrat, aby pro nás byla pouť ještě lépe prožitým časem. Já jsem na Svatý Kopeček vylezla cestou identity, která mi dala možnost zamyslet se nad svým životem, nad tím, kam směřuji a netradičním způsobem se připravit na svátost smíření. A v tomto místě se vrátím k nadšení, s jakým organizátoři celé setkání připravovali, protože cesta identity na Svatý Kopeček byla velmi krásným setkáním s Pánem Bohem.

Těch momentů bylo mnohem více, ale vybrala jsem ty, které pro mě byly ty nejintenzivnější. Jsem ráda, že jsem je mohla prožít s mládeží z naší farnosti a věřím, že to bude pozhánáním pro naše společenství. Zároveň bych chtěla moc poděkovat vám, kteří jste sledovali celé setkání přes televizi Noe či rádio Proglas a modlili jste se společně s námi a za nás. Pomohlo nám to více se přiblížit k Bohu.

Maria Holcová

Nebát se být sám sebou

Z katecheze Mons. Tomáše Holuba

Nebát se být sám sebou je téma, které jsem dostal od organizátorů pro moji katechezi. To se ale lehce řekne: „Nebát se být sám sebou“, kolikrát jsme my sami již slyšeli od někoho, kdo nás chtěl povzbudit: „Neboj se!“ Když to byl nějaký chlap, tak to možná doprovodil ránou do zad, když to byla holka, tak tahle věta byla obvykle spojena s milým pohlažením.

Ale ruku na srdce, jak moc to pomáhá? Jak moc jsme schopni si sami poručit nebo poslechnout i dobře míněnou radu druhého a přestat se bát? Možná jsme schopni zatnout zuby a strach nějak potlačit, či se snažit na něho zapomenout. To ale neznamená, že jsme ho překonali. Často právě naopak, takto nezpracovaný a do kouta schovaný strach nás pak dokáže znovu překvapit a ochromit s ještě větší silou v tu nejnevhodnější chvíli.

Ono totiž být sám sebou, tedy mít se pravdivě rád, vlastně vůbec není jednoduché. Je to něco jako zastavit pěkně rozpothybovanou houpačku, na které se obvykle ve svém vztahu sami k sobě nacházíme. A která nás buď vede k tomu, že se cítíme skvěle a zajímavě a přijatě a všichni nás obdivují, ale vlastně to není kvůli tomu, jací jsme, ale spíše jak se umíme navenek tvářit a jak dovedně umíme maskovat své nejistoty, nedokonalosti, slabosti či selhání. A jsou tací, kteří tohle umí skvěle a poloha obdivovaného či obdivované je pro ně docela běžná a okolí jen tiše závidí...

Pak ale jsou ti, co se mnohem častěji nacházejí na opačné úvratí rozkmitané houpačky a prožívají téměř trvale pocit odmítnutí a nezájem a každé odsuzující slovo, které někdo i bezděky vysloví, vztahují na sebe a prožívají ho jako výsměch či pohrdání. A vymluvit jim, že by to mohlo být jinak, se skoro nedá...

Na takovéto houpačce se my lidé ocitáme od dětství a nutno říci, že jsou lidé, kteří se pořádně náruživě houpou až do smrti, nahoru dolů a zase zpět. A ačkoliv jim z toho vůbec není dobře nebo mnohdy jim z toho je doslova blbě, zastavit se neumí. Někteří tráví významnou čas v jedné úvratí této houpačky ale je to u každého pouze otázka času a souhry okolností, kdy se jejich sebezpřijetí opět povážlivě rozkmitá.

Jedinou cestou totiž, která osvobozuje od strachu být sám sebou skutečně a radikálně, není v první řadě změnit to, jak nás druzí vidí, ale něco mnohem hlubšího: je to zakusit a pravdivě prožít, že nás má někdo rád, takové, jací jsme, že se někdo o nás — a ted je třeba mluvit spíše v jednotném čísle: tedy že se někdo o MĚ — fakt zajímá, že jsem pro někoho, kdo je pro mne důležitý, nějakým způsobem jedinečný.

A tady bych se chtěl zastavit. My všichni moc dobře cítíme, že je vlastně dvojí „mít rád“. Jedno je takové to „katolické“, takové to mít rád, protože se to podle Ježíšových slov přece mělo a my chceme Kristova slova brát vážně. Ale není to nic spontánního, přirozeného,

je to spíše něco, co vychází nikoliv ze srdce, ale jen z rozumu a vůle. Jsem přesvědčen, že to každý z nás někdy zažil a možná právě akce typu setkání mládeže je v tomto smyslu docela nebezpečnou a infikovanou zónou. Zkrátka tady velmi často narazíte na lidi, kteří se na vás usmívají či se o vás zajímají právě proto, že se to mezi Kristovými učedníky má.

Každý z nás ale tohle pouhé „má se“ velmi rychle vycítí, každý z nás rychle vnímá, že ten druhý o nás vlastně nemá skutečný zájem, že pro něho vlastně nejsme nikterak důležití, ale že, když to řeknu ošklivě, na nás jen páchá své dobré skutky. A to člověka docela zraňuje, protože být objektem zájmu takto účelově či ze soucitu, to každého ještě více ponižuje a působí jako protilátka proti odvaze být sám sebou. Takovýto z křesťanského nároku vzniklý postoj „mít rád“ bohužel pro naši odvahu být sám sebou nefunguje, právě naopak.

Abych ale zase nebyl až příliš kritický, je potřeba říci, že pro mnohé je nějaká vnější pobídka typu „usměj se na druhého, zajímej se o lidi okolo, zkus s někým promluvit a nepřipadej si trapně“ obrovskou pomocí, aby se vůbec zvedli od psaní na různé facebookové zdi či chatování a whatsappování a objevili, že kolem nich existují dost zajímaví živí lidé a že je možné dokonce komunikovat napřímo a je to skvělé.

Nicméně, abychom opravdu dokázali ve vnitřní svobodě a radosti býti sami sebou, první krok toho typu naordinovaného zájmu druhých bohužel nestačí. To, co opravdu potřebujeme, je totiž zažít a uvěřit, že jsme milováni. Tací,

jací jsme.

A k takovéto zkušenosti vedou dvě cesty, které se vzájemně doplňují a proplétají a vlastně jsou dvojí stranou jedné mince. Tou první cestou je setkání s člověkem, který mě zná, má mě rád a při tom je pro mne důležitý: nejlépe kluk či holka, kde jsme se vzájemně skutečně skamarádili či přímo zamilovali. Je skvělé, když v takovémto vztahu se člověk může učit být sám sebou a cítit se přijatý a milovaný. A druhou cestou je, že takovouto zkušenost učiním s milujícím Bohem, s tím, kdo mne již od křtu volá jménem, který pro mne zemřel na kříži a vstal z mrtvých, kdo mne zná a fandí mi. Když zkrátka zjistíme, že ten, kdo se do nás zamiloval, je Hospodin.

Docela nejčastější je, že Bůh tyto dvě cesty nám nabídne v určitém mixu. Je skvělé, když v okamžiku, kdy prožíváme radost z toho, že někoho mohu lidsky milovat, tuhle zkušenost využiji pro pochopení, jak mne vidí a miluje Bůh, je skvělé použít člověka pro pochopení Boží lásky. Ale funguje to i opačně, v okamžiku, kdy v modlitbě, při liturgii či četbě Písma nám najedou docvakne, že Ježíš Kristus koná a především prožívá i vůči mě to, co je vrcholným projevem nehrané ale plně žité lásky, která se vůbec nedívá blahosklonně, ale naopak žárlivě touží, aby byla opětována. Skrze takovouto zkušenost je možné pochopit, že takto máme možnost nikoliv jen vůlí ale i srdcem milovat i druhé okolo sebe a že mnozí takto hodnotně a nezištně mohou milovat i nás.

Nevím, jaký mix těchto dvou cest má Hospodin připravený konkrétně pro každého z nás, on je totiž míchá zcela indi-

viduálně každému na míru a je při tom „poměrně dost šikovný“. Co ale najisto vím, že je skvělé, je, když po takovém mixu vztahujeme své ruce. A to teď nikoliv ty fyzické, ale ruce svého srdce: toužíme nechat se obdarovat a za to prosíme, abychom toto obdarování nepromeškali.

A k tomu bych chtěl pozvat i nás. Pojdme Bohu děkovat, že díky Lásce, která nás volá jménem, můžeme být sami sebou a prosíme, abychom byli vnímaví ve svém srdci právě pro ten speciální vztahový mix, který Hospodin má připravený zcela na míru pro každého z nás. *Olomouc, 16.8.2017*

O pokorném poznávání sebe sama

Každý člověk touží po vědomostech; ale co prospěje učenost bez Boží bázně? Lepší je pokorný venkovan, který slouží Bohu, než pyšný vědec, který zkoumá pohyby nebeských těles, ale nedbá o svou spásu. Kdybych znal všechny věci na světě, ale nebyl bych v Boží milosti, co by mi to prospělo před Bohem?

Mírní se v přílišném bažení po vědomostech, protože z nich pochází mnohé rozptylování a zklamání. Učení lidé se rádi stavějí na odív a chtějí slout moudrými. Je mnoho věcí, jejichž znalost prospívá duši málo nebo nic. Duši nenasycuje množství slov, ale ducha občerstvuje dobrý život a čisté svědomí. Ne vynášeš se tedy žádným uměním nebo

věděním, ale spíše měj bázeň z toho, co ti bylo dáno znát. Když se ti zdá, že mnoho víš a mnohému dostatečně rozumíš, uvědomuj si, že je mnohem více toho, co nevíš.

Nejvyšší a nejprospěšnější učeností je pravdivé poznání sebe sama a pohrdání sebou. Za nic se nepokládat, ale zato o jiných smýšlet vždycky dobře a s úctou, to je veliká moudrost a dokonalost. Ani kdybys viděl někoho zjevně hřešit, nepovažuj sám sebe za lepšího. Všichni jsme křehcí, ale nikoho nepokládej za křehčího, než jsi sám.

Tomáš Kempenský (†1471): Následování Krista

Pravidelný pořad bohoslužeb

Brandýs n. L., kostel Obrácení sv. Pavla
Lázně Toušeh, kostel sv. Floriána
Svémyslce, kostel sv. Prokopa
Zápy, kostel sv. Jakuba
Mratín, kostel sv. Michala
Sluhy, kostel sv. Vojtěcha

St 18.00, Čt 8.30, Pá 18.00, **Ne 8.30**
Út 18.00, **Ne 10.15**
Ne 14.30
1. sobota v měsíci 16.15
2. sobota v měsíci 16.15
3. sobota v měsíci 16.15
